

SLOVENSKI NAROD.

Ishaja vsak dan 10 kr., izimši nedelje in praznike, ter velja po pošti prejemati za avstrijsko-ogerske dežele za vse leto 16 gld., za pol leta 8 gld., za četrt leta 4 gld., jeden mesec 1 gld. 40 kr. — Za Ljubljano brez pošiljanja na dom za vse leto 13 gld., za četrt leta 3 gld. 30 kr., za jeden mesec 1 gld. 10 kr. Za pošiljanje na dom računa se p 10 kr. za mesec, po 30 kr. za četrt leta. — Za tuje dežele toliko več, kolikor poština znaša.

Za oznanila plačuje se od četiristopne petit-vrste po 6 kr., če se oznanilo jedenkrat tiska, po 5 kr., če se dvakrat, in po 4 kr., če se trikrat ali večkrat tiska. Dopisi naj se izvolé frankirati. — Rokopisi se ne vračajo. — Uredništvo in upravnništvo je v Ljubljani v Frana Kolmana hiši „Gledališka stolba“.

Upravištvu naj se blagovolijo pošiljati naročnine, reklamacije, oznanila, t. j. vse administrativne stvari.

Celjski porotniki.

IV.

Videli smo zadnjič, kako je sestavljen porotniški imenik. Ako pregledujemo imena, usiljuje se nam prepričanje, da mej 558 porotniki jih gotovo niti 100 ni, katere bi smeli brojiti mej slovenske narodnjake. Najmanje 460 do 500 teh porotnikov so naši politični nasprotniki.

14 dni pred vsako porotniško perijodo položi se vseh 558 imen v za to namenjeno šarico ter se vzdigne 36 imen. (Tukaj odločuje torej slučaj.) Iz teh 36 mož obstoji poslovni imenik; teh 36 (glavnih) porotnikov mora v Celje, kajti oni so porotniki v dotičnej perijodi.

Razumljivo je, da le malo zavednih Slovencev zadene slučaj ter jih pozove kot porotnike v Celje. Iz teh 36 porotnikov se sestavi pred glavno obravnavo „porotniška klop“, obstoječa iz 12 mož. Vsi ostali se odvržejo, in sicer jih polovico odstrani tožitelj, polovico pa toženi*). Tako ne ostane pri kolikaj političnem deliktu kot porotnik niti jeden Slovenec!

Le pri teh razmerah je možno, da imajo zastopniki take plaidoyers, kakor smo čitali, da ga je imel ob svojem času dr. pl. Schrey pri obravnavi proti „Städteirische Post“ in zadnjič dr. Glantschnigg pri obravnavi proti „Slov. Gospodarju“. Dr. Schrey govoril je, da je bil žaljen „ein deutscher Mann“, ter kako grozno se Nemci pritiskajo na Kranjskem ob tla; itd. dr. Glantschnigg pa, da slovenski listi grdo napadajo nemško stranko; da dobi žaljeno nemško ime in žaljen nemški narod zadoščenje, morajo se slovenski listi ugonobiti. Ali se s tacimi govori apeluje na pravni čut, ali le na politično strast porotnikov? — S tacimi govori ti možje reusirajo, ter dosežejo celo jednoglasno obsodbo! —

*) § 308. kaz. postopnika: „Von der Zahl der Geschwornen, soweit sie zwölf übersteigt, kann der Ankläger die eine, der Angeklagte die andere Hälfte ablehnen. . . .“

Naši politični nasprotniki vedo prav dobro ceniti to za nas neugodno sestavo porotniškega imenika. Navstalo je med njimi gaslo: Uničimo „Slov. Gospodarja“; tožimo ga, porotniki ga bodo že obsodili. Kar trepečejo, da bi iztaknili kogar, ki bi rekel, da ga je „Slov. Gosp.“ razžalil. — Jedva je prva obravnavna minila, pa ste se že dve novi tožbi proti „Slov. Gosp.“ začele. Radovedni čakamo mi, radovedni čakajo nasprotniki, bodo jim li porotniki spolnili njihove upe? —

Toliko pa smemo naše nasprotnike že sedaj zagotoviti: dosegli ne bodo, česar žele! Dosegli bodo k večjemu, da se potrebno ukrene, da „Slov. Gospodarja“ ne bodo zanaprej sodili v Celji! —

Ta sestava porotniškega imenika daje našim političnim nasprotnikom veliko zaupanje, velik pogum. Nikdar še ni bilo njihovo vedenje tako nesramno in surovo! Kdor je imel priliko, da je vzel v roke in pregledal večino listov, ki izhajajo v Avstriji, videl je, da ga morebiti ni lista, ki bi bil tako surovo in podlo pisan, kakor je v Celji izhajajoč listič, evangelje naših nemčurjev — „Deutsche Wacht.“ — Neverjetno je, koliko lažij, obrekovanj, podlih napadov proti vsemu, kar je slovenskega v obče, in proti nekaterim narodnjakom, ki so našim nemškutarjem trn v peti, posebe, ta listič nakopiči v svoja predala! Človek, ne poznajoč razmer, bi strmel, kako da tega lističa nikdo ne spravi pred porotnike! —

Marsikdo je morebiti čital napade omikanega (?), v „nemškeje“ kulturi rojenega in vzgojenega, „nemško“ kulturo, „nemški“ hrast na slovenskih tleh branečega Celjskega advokata, dr. Glantschnigg-a, — napade, v katerih bi ga, kar se surovosti in podlosti tiče, težko kak drvar prekosil, na č. g. dr. Gregorca v Mariboru, kateri je našim nemčurjem že veliko skrbi zadal, in če Bog da, še bode zadajal. Kdor je te napade čital, čudil se je morebiti, kako pogumen je ta Celjski gospod; mislil je, gotovo ima toliko gradiva v

rokah, da kar zdrobi go-sp. dra. Gregorca. Ali kdor pozna razmere, vedel je, da je obnašanje Celjskega doktorja, kakor onega pobalina, ki onkraj reke psuje, češ, saj ne morejo do mene, da me primejo za ušesa. Tako dr. Glantschnigg. Obnašanje njegovo napolnuje vsakega mislečega, razmere poznajočega človeka le z največjim studom in zaničevanjem!

Ker so razmere take, razumljivo je, kako težaven je naš političen položaj.

Kdor hoče pri nas biti narodnjak ter dejansko pokazati, da mu srce bije za našega naroda obstanek in napredek, ta mora imeti pogum pravega mučenika. Njegovo pošteno ime se bo teptalo v blato; črnili ga bodo in obrekovali, da bi njegovo veljavo spodkopali pri vseh poštenih ljudeh, ali pa ga prisilili, da se odpove javnemu delovanju. — Da se vkljub temu krog delavnih rodoljubov vedno množi, da se naše vrste vedno zgoščujejo, je pač najsigurnejši dokaz, da je ideja, katero zastopamo in branimo, v resnici čista, poštena in vzvišena!

Ker je naše stanje tako težavno, bi smeli pač nekoliko več podpore pričakovati od naših bratov na Kranjskem, nego je, žal, dobivamo! Ne bodemo opisovali, kako nemilo nas je zadela neka v deželnem zboru nepremišljeno izrečena beseda; a tega pa ne moremo zamolčati, da so kranjski državni poslanci že do sedaj vse preveč kazali, da so res le zastopniki kranjskega naroda, da jim naše razmere neso posebno pri srci. Ako res ne morejo za nas ničesar doseči, naj vsaj govoré za nas. Laglje bomo prenašali krivice in preganjanja, kakor pa če vidimo, da smo zapuščeni od vseh, če vidimo, da so celo naši bratje zaradi malenkostnih koncesij pozabili na nas!

I. D.

Deželni zbor kranjski.

(XV. (zadnja) seja dne 20. oktobra 1883.)

(Dalje.)

Poslanec dr. Zarnik: „Jaz bi le nekoliko besedij g. Dežmanu omenil, ki je danes tako teorijo

LISTEK.

Dubrovski.

(Povest A. S. Puškina, poslovenil J. P.)

Četrto poglavje.

(Dalje.)

Ta čas sedel je bolnik v spalnici pri oknu. Spoznal je Kirilo Petroviča — strašen nemir pokazal se je na njegovem obrazu: škrlatasta rudečica spodrinila je navadno bledost, oči so se mu zablistale in mrmral je nerazumljive glasove. Sin, sedeč tu za gospodarskimi knjigami, privzdignil je glavo ter prestrašil se je take silne premembe. Bolnik pokazal je s prstom na dvorišče z izrazom strahu in jeze. Htel je privzdigovati krila svoje ponočne suknje, skušajoč ustati z naslonjača, vzdignil se je — in pri tej priči je pal. Sin skočil je k njemu; starec je ležal brez čuvstev, brez dihanja; zadel ga je mrtvoud. „Hitro, hitro v mesto po zdravnika!“ kričal je Vladimir. — „Kirila Petrovič hoče govoriti z vami“, rekel je prišedši sluga. Vladimir ga je

strašno pogledal. „Povej Kirili Petroviču, da naj se hitro pobere od tod, če ne, dam ga vreči z dvorišča . . . pojdi!“ Sluga je vesel tekel izpolniti povelje svojega gospoda. Jegorovna sklenila je roki. „Ljubi naš gospod“, rekla je z ihtečim glasom: „ti boš pogubil samega sebe! Kirila Petrovič nas bo podušil.“ „Molči varuhinja“, rekel je Vladimir. „Hitro pošlji po zdravnika v mesto.“ Jegorovna šla je ven. V predsobi ni bilo nikogar: vsi ljudje zbežali so na dvorišče gledat Kirilo Petroviča. Stopili so na stopnice in zaslišali odgovor sluga v imenu mladega gospoda. Kirila Petrovič poslušal ga je sedeč na vozu; njegov obraz bil je temnejši kakor noč; s preziranjem se je zasmehljaj, grozno pogledal posle in odpeljal se je počasi iz dvorišča. Ozrl se je tudi v okno, kjer je pred jedno minuto sedel Andrej Gavrilovič, kjer ga pa že zdaj ni bilo. Varuhinja stala je na stopnicah, pozabivši povelje gospodovo. Posli so se glasno pogovarjali o tem dogodku. Pri tej priči javil se je Vladimir mej ljudmi in rekel je kratko: „ni treba zdravnika — oče je umrl.“

Nastala je zmešnjava. Ljudje planiti so v sobo starega gospoda. Ležal je na naslonjači, na kate-

rega ga je prenesel Vladimir; desna roka mu je visela do tal, glava bila je povešena na prsi — nikakega znamenja življenja ni bilo več v vsem telesu, ki se še ni bilo ohladilo, a bilo je spačeno od smrti. Jegorovna je tulila, sluga so obstopili mrliča, izročena v njih oskrb — umili so ga, preoblekli v uniformo, narejeno še 1797. leta, in položili so ga na ravno tisto mizo, pri kateri so tolikokrat stregli svojemu gospodu.

Peto poglavje.

Tretji dan bil je pogreb. Telo ubogega starca ležalo je na rakvi, pokrito z mrtvaškim prtom in obstavljeno s svečami. Obednica bila je polna poslov, ki so se pripravljali, da ga odnesó. Vladimir in sluga vzdignili so rakvo. Duhovnik je šel naprej, cerkovnik za njim, pojoč mrtvaške molitve. Gospodar Kistenjovke prestopil je poslednjikrat prag svoje hiše. Rakvo nesli so skozi gozd — cerkev stala je onostran gozda. Dan je bil jasen in mrzel, jesensko listje padalo je z dreves. Prišedši iz gozda, zagledali so Kistenjovsko cerkev in pokopališče, obsenčeno s starimi lipami. Tam je počivalo truplo Vla-

razvijal proti mitnicam. Meni se jako čudno zdi, da se g. Dežman takrat, ko se je izdelala postava za mitnico na Reškej cesti in ko je bil dr. Schrey referent, ni za besedo oglasil in da ni takrat njemu to očital, kakor poprej g. dru. Dolencu. Ali on je bil poprej družega mnenja zato, ker je dr. Schrey g. Dežmana pristaš. (Dežman kliče: Ni res!) Ali ni res? G. dr. Schrey je gotovo vaš pristaš. (Smeh.) Gosp. dr. Schrey je takrat to postavo izdelal in g. Dežman ni proti tej postavi niti besedice črnil. In tako vidimo danes g. Dežmana zopet na protivnej strani. Njemu je tedaj jedna mitnica na Notranjskem čisto kaj družega, nego druga mitnica tudi na Notranjskem; Reška mitnica je za g. Dežmana čisto nekaj družega, kakor mitnice, o katerih je danes razgovor. V tej teoriji, katero je danes razvijal, ni nobene konsekvence, in to bo, če se le malo v stvar zamisli, sam priznal, akoravno mi z glavo miga, da nemam prav. (Smeh.) Danes po teh cestah, o katerih je govor, s Hrvatskega, iz Prezida in iz Čabarskega okraja dovažajo les, a ničesar ne plačujejo, ničesar za te ceste ne doprinašajo. Mitnice pa bodo imele tudi to dobro, da bodo tudi hrvatski vozniki plačevali pristojbine. Kar se govori o podpori za deželno cesto, katero je g. Luckmann priporočal, je stvar taka, da bi kdo iz Kranjske Gore rekel: kako mi pridemo do tega, da moramo ceste vzdrževati v Logaškem in Ložkem okraji in kako sploh do tega, da podpiramo te kraje? Tako bi se tudi mnogi drugi okraji lahko oglasili. Ako so mitnice slabe, zakaj pa država mitnice vzdržuje? Mora pač dober uspeh biti z njimi, da jih je še zmirom toliko. Ne daleč od Ljubljane, pri Črnuškem mostu, v Šmariji so mitnice, povsod tudi po drugih krajih so še državne mitnice in ako ima država korist od mitnic, potem ne zapopadem, zakaj bi ga tudi dežela ne imela, posebno takrat, ako jih prebivalci sami želé. Kar je g. Dežman pravil o nekem okrajnem predstojniku, ki je sam tako lepe ceste delal, temu ne oporekam; mogoče je, da je res, ali g. Dežman bi moral vedeti, da je Midhath paša v Bolgariji tudi najlepše ceste napravil, ali njegova dela vender neso posnemanja vredna. Mej turškimi provincijami so v Bolgariji v podunavskem vilajetu najboljše ceste, zaradi tega, ker je slavni Midhath paša ljudi gonil in vlačil na delo. Mogoče, da je takrat bilo v Avstriji tudi kaj takih pašalikov, mogoče, da so nekateri okrajni predstojniki bili paše v mali obliki — saj je nekoliko taci v predobrem spominu. Napravile so se ceste, to je res, in ravno taka cesta je v Cerknjski okolici, ki je bila napravljena iz Begunj v Cerknico, ali treba je tudi vedeti, koliko ljudi je ta cesta na beraško palico spravila. Od takrat je že preteklo 25 let, in se ve da, o tem nihče več besede ne črne, a resnica pa je vender, da je ravno naprava te ceste veliko ljudi spravila na beraško palico, ker so se ubogi poljedelci po paševski po okrajnih predstojnikih gonili k temu delu, kakor nekda po turškem paši v Bolgariji.

Kar je moj prečastiti predgovornik g. Pakiž o deželni podpori govoril, ne verjamem, da bi s to podporo njegovi sosede in prijatelji v njegovem okraji tako zadovoljni bili kakor je on, posebno ko se bo reklo: „toliko in toliko podpore — če tudi 12.000 gl. — bo treba, toliko pride od te podpore na ta okraj, toliko pa na drugi, ostalo pa, kar manjka, boste vi sami doprinašali“. Sicer jaz ne vem, bi se li ljudstvo s tem zadovoljilo; le toliko vem, ko se govori o deželnem fondu, da naš kmet misli, Bog ve kaj je to; on misli, da je to kasa, v katero on ne plačuje; ali ko se mu reče: „Ti boš toliko in toliko plačal za ceste“, potem se le začne misliti, in pride gotovo na to, da so boljše mitnice, ker za mitnice plača le tisti, kateri jih rabi, za deželne ceste pa mora vsak plačevati.“ (Dobro! Dobro!)

Poslanec Luckmann pravi, da se je z mitnico na Reškej cesti napravila le poskušnja, katera pa se je jako slabo obnesla, kajti ko se je dala mitnica v najem, bil bi najemnik mitnice skoraj tožil zaradi prikrajšanja nad polovico.

Deželni predsednik baron Winkler pripomni, da so stroški za to cesto res izredni, kakor za nobeno drugo cesto v deželi. Cesta ta je gozdna cesta (Waldstrasse) in rabijo isto le vozniki, malo pa prebivalci dotičnih občin, katere morajo vzdrževati cesto. V obče pa pravi deželni predsednik, da se v imenu vlade ne more obvezilno izjaviti, ali se bode pritrdilo postavnemu načrtu.

Poročevalec poslanec Detela, zagovarja predlog odsekov, pove, da je bilo zaradi vzdrževanja te ceste zadnji čas 160 mobilarnih eksekucij in da ni čuda, ako prebivalci pri takih razmerah ne morejo veseli biti ceste, katero vzdržavajo za druge.

Predlog g. Luckmanna se potem zavrže in vzprejme se postavni načrt za napravo mitnic nespremenjeno tudi v tretjem branji.

Poslanec dr. Papež poroča v imenu upravnega odseka glede vzdrževanja ceste od Grosupljega na Krko. Poročevalec nasvetuje:

Slavni deželni zbor naj sklene:

1. Deželni odbor se pooblašča, okrajno-cestnim odborom Novomeškemu, Metliškemu in Črnomajskemu dovoliti primerne podpore iz deželnega zaklada, da deloma poplačajo stroške za izvršitev dotičnih tehničnih operativ.

2. Nova cesta od Grosupljega do Krke ostane tudi leta 1884. v neposredni oskrbi deželnega odbora, kateri se pooblasti, da dotične stroške po dozdanjem načinu plačuje iz deželnega zaklada.

Se vzprejme.

Finančni odsek nasvetuje, naj se pobira od točenja žganja od l. 1884 počenši 50% doklade na državni davek in naj se deželnemu odboru naroči, da preskrbi Najvišje potrjenje temu sklepu.

Poslanec Murnik se protivi temu nasvetu, češ, da je že v finančnem odseku ugovarjal, ker stvar ni dovolj premišljena, in naj se tedaj izroči

deželnemu odboru, da prihodnje leto o njej poroča. Tudi ni izrečeno, za kaj se bode rabil dohodek te priklade.

Poslanec Luckmann pa pritrjuje nasvetu finančnega odseka. On da bode glasoval za vse, kar bode le količjak omejilo žganjetočje in pitje žganja.

Poslanec dr. Samec pravi, da ni treba dosti povpraševati, čemu bode denar. Kot fond za hiralne namene. Če bode davek na točenje žganja višji, bode to zadelo branjevca, pri katerem ravno tiče žganjarji.

Dr. vitez Bleiweis-Trsteniški opomni, da bode denar prav dobro godil deželi za napravo šol, hiralnic in blaznic.

Dr. Poklukar reče, da se bode s to priklado dobljeni denar prav dobro rabil za poplačilo stroškov za deželno slavnost.

Pri glasovanju se zavrže Murnikov predlog in vzprejme se predlog finančnega odseka, potem se na predlog Dežmana seja ob 1½ 3. uri popoldne začasno sklene.

(Konec prih.)

Politični razgled.

Notranje dežele.

V Ljubljani 7. novembra.

Budgetni odsek avstrijske delegacije je predčera obravnaval ordinarij vojskine potrebnosti. Od vlade so bili pri seji navzočni ministri Kalnoky in Bylandt-Rheidt, in podadmiral baron Pöck. Grof Coronini je poročal o naslovu „mornarstvo“, pri katerem se je črtalo 23.500 gl. Pri proračunu državnega vojnega ministertva je minister Bylandt-Rheidt izjavil, da se namerava pomnožiti poljsko topničarstvo, kakor tudi trdnjavsko.

O nemških liberalcih piše „Oesterr. Corr.“ naslednje: „Iz Česke prihajajo vesela poročila, da „skrajni“ elementi nemško-liberalne stranke vedno bolj zgubljajo svoj upliv in torej se pojavlja večja pomirljivost in spravljivost. Od posameznih kričavev izhajajoče demonstracije za administrativno delitev Česke in abstinenčno politiko ne dopadajo velike večini one stranke, in celo liberalna „Bohemia“ imenuje te skrajneže „brezumne pustolovce, ki se ne smejo resno jemati“. Nemci v Česki se se razdvojili in razboritejši elementi te stranke se obračajo k politiki oportunitete, računajočej z nahajajočimi se podatki, ter se odločevajo od skrajnih elementov. Upliv tega razdvoja se bode gotovo čutil v prihodnjem državnem zboru.“

V ponedeljek začele so se v Zagrebu dopolnilne volitve v mestni zastop. Postavljeni kandidati so skoro brez izjeme vzeti iz opozicije. V tretjem razredu prvega volilnega okraja so bili z ogromno večino glasov izvoljeni opozicijski Mrazović, Folnegović in Zahar. V drugem razredu se kandiduje mej drugimi tudi Vladimir Mažuranič, sin bivšega bana hrvatskega, kateri naj bi baje postal župan namesto zdanjega, Hofmanna.

Vnanje države.

Iz srbske prestolnice se poroča: V kraljevem ukazu, razveljavivšem tiskovni zakon in svobodo združenja in skajanja po členih 38 in 56 državne

dimirjeve matere, tam poleg njene gomile bila je že prejšnji večer izkopana sveža jama. Cerkev bila je napolnena s Kistenjovskimi kmeti, prišedšimi oddat poslednji pozdrav svojemu gospodu. Mladi Dubrovski postavil se je na kor; on ni plakal, pa tudi ni molil; pa njegov pogled bil je strašen. Žalostni obred se je končal. Vladimir je prvi šel posloviti se s telesom, za njim pa vsa družina; prinesli so pokrov in zabili rakvo. Babe so glasno tulile, moški so si pa z rokami brisali solze. Vladimir in trije slugi nesli so rakvo na pokopališče, spremljevani od vse vasi. Rakvo so spustili v grob — vsak navzočih vrgel je pest prsti v jamo, zasuli so ga, poklopili se in razšli. Vladimir je urno odšel, vse je prehitel in zginil je v Kistenjovski gozdič.

Jegorovna povabila je v njegovem imenu popa in vse crkavno služabništvo na sedmino, objavivši, da se je mladi gospod ne misli udeležiti. In tako odpravili so se peš oče Anisin, popica Fedotovna in crkovenik v gospodsko hišo, razgovarjajoč se z Jegorovno o krepstih pokojnega in o tem, kaj čaka njegovega naslednika. (Prihod Trojekurova in njemu skazani sprejem bila sta že znana vsej oko-

lici, in tamošnji politiki prerokovali so temu važne posledice.)

— Kar bo, to bo, rekla je popica: a škoda je, če ne bo Vladimir Petrovič naš gospodar. Dober človek je, ničesar se mu ne more reči.

— Kdo bi bil pa naš gospodar, če ne on? pretrgala jej je besedo Jegorovna; zastoj prizadeva se Kirila Petrovič — ni zadel na nobenega bojazljivca, moj sokolič se bo že znal braniti, in tudi Bog ga ne bo zapustil. Pa jako predrzen je Kirila Petrovič. Ko ga zagledaš, strese te strah in groza, a hrbet se ti kar tako zviže, takole...

— Vse je ničemurno! rekel je duhovnik: in Kirila Petroviču bodo tudi odpeli mrtvaški zvonovi, kakor so danes Andreju Gavriloviču: samo pogreb bo bogatejši, in več gostov bo povabljenih — ali mari pri Bogu ni to vse jednako?

— Oh, gospod oče! tudi mi smo hoteli sklicati vso vas, pa Vladimir Andrejevič ni hotel. Če tudi je pri nas vsega dovolj, je s čim pogostiti... a kaj se hoče? Pa vsaj vas hočem dobro pogostiti, dragi gosti, ko ni drugih ljudi.

Prijazno obetanje in upanje najti slasten kolač

pospešilo je korake cele družine, in srečno prišli so v gospodsko hišo, kjer je že bila pogrnena miza in pripravljena vodka.

V tem se je Vladimir ugloobil v goščo dreves, z gibanjem in trudnostjo hotel je zadušiti duševni nemir. Šel je, ne zmeneč se za pot; veje so ga vedno teple in praskale, noge so se mu udirale v močvirje — videl ni ničesar. Nazadnje prišel je do neke dolinice, od vseh strani obdane z lesom; potoček se je molče vil mej drevjem, ki je že bilo pol golo od jeseni: Vladimir je obstal, sedel je na hladno trato, in mračne misli tlačile so mu dušo... Silno je občutil svojo samijo, bodočnost so mu zakrivali temni oblaki. Sovraštvo s Trojekurovim nanzanjevalo mu je nove nesreče. Njegovo malo imenje utegnilo bi priti v tuje roke; v takem slučaju čakalo ga je siromaštvo. Dolgo je mirno sedel na jednom mestu, zreč v tihi tek potoka, nesočega nekaj porumenelih listov, in živo se mu je predstavljala predpodoba življenja — predpodoba tako verna in navadna. Nazadnje je zapazil, da se je začelo mračiti; ustal je in šel iskat pota domov, in dolgo je brodil po neznanemu gozdu, predno je

ustave, navajajo se kot uzroki te naredbe: zloraba tiskovne svobode, katera da se je rabila kot sredstvo za razširjanje državi pogubnih nazorov; potem ozir na državi nevarne razmere, ki bi vsled tega znale navstati. Upeljala se je preventivna cenzura tako, da se mora za vsako številko časopisa in sploh za vsako tiskovino, predno izide, dobiti uradnega privoljenja. Z razveljavo društvenega zakona se je ustavilo delovanje vsem strankarskim odsekom in političnim društvom. — General Nikolić, poveljnik vojske v upornih okrajih, je poročal v Beligrad, da se mu bode kmalu posrečilo zopet uvesti redno razmerje.

Ruska in Bolgarska. Iz Sredca se poroča „Pol. Corr.“, da se ondu vsaki čas pričakuje prihod krilovnega pobočnika carja Aleksandra III., polkovnika barona Kaulbarsa. Za temelj sporazuma o vojskinem vprašanju bodo služile neposredne obravnave kneza Aleksandra in podpolkovnika Kaulbarsa. S prva je bila generalu Lesovu izročena naloga, pogajati se o „modus vivendi“; ta je imel carju izročiti ročno pismo kneževu o bolgarske vojske, dočim je minister Balabanov nesel drugo pismo kneževu carju Aleksandru v Peterburg. Vsled znanih dogodkov pa je poslednji najbrž iz lastnega nagiba pričel pogajanja v Peterburgu. — Iz dvornih krogov kneza Aleksandra prihaja zatrdilo, da se z zadnjimi odredbami glede vojnega ministerstva bolgarskega nikakor ni nameravalo izzivati, ker da se je podpolkovnik Rediger odslovil zaradi nesposobnega vedenja proti knezu in ker je ravnal nasproti njegovim poveljem. Definitivno nameščenje vojnega ministra se bode še le zgodilo in sicer z osobo, ki bode carju in knezu ugajala. Kar zadeva odpoklicanja v Rusiji službe Bolgarov, dobili so slednji le ukaz, da naj bodo v slučaju, da dobé drug telegram, gotovi na odhod; na domestitev pa se je moralo misliti, ako bi se bili ruski oficirji pozvali iz Bolgarske. Konečno se označuje poročilo „Ag. Havas“, da se je bilo sklenilo odsloviti ruske oficirje iz bolgarske vojske, neresnično. V bolgarskih krogih se za trdno veruje, da se bode vojskino vprašanje rešilo ugodno Rusiji kakor tudi Bolgarskej.

Dopisi.

Iz Rudolfovega 5. nov. [Izv. dop.] V nedeljo, 4. t. m., priredil je g. Ivan Fišer, kapelnik tukajšne meščanske godbe, v kazinski dvorani koncert k slovesu, ki je bil mnogobrojno obiskan od Novomeške gospode. Kako lepo je donel slovenski glas tudi v dvorani, kjer se navadno šopiri puhla nemščina in kjer so selay prvič čitalnični pevci stopili na oder in divne slovenske pesni zapeli! Gospod kapelnik je izprevidel, da je nemščina že večinoma v Rudolfovem prišla ob kredit, in zategadelj je priredil popolnem slovensk koncert. — Vrlo dobro so peli čitalnični pevci slovenske pesni. Pozdrav. — Moj dom. — Mornarska. — Osobito odlikoval se je g. Fr. s svojim lepim glasom. — Dá, še celo nekaterim nemčurčekom, kateri so bili ravno pri koncertu navzočni, se je slovensko petje dopadalo.

Krasno je zvršil tudi g. kapelnik svojo nalogo. Njegovo sviranje na gosli in flavto in spremljevanje g. R. na glasovirju je proizvalo mnogo priznanja. Dá, marsikatero rahločutno gospe so bile ganjene, da mora tako vrl igralec na gosli in sploh strokov-

prišel na stezico, katera ga je pripeljala naravnost pred vrata njegove hiše.

Dubrovskemu naproti prišel je pop s svojim služabništvom. Misel, da je to nevarno predznamenje, prišla mu je na um. Nehote se je obrnil in skril se za drevjem. Oni ga neso zapazili in živo razgovarjali so se mej seboj: „Ogibaj se slabega in delaj dobro“, rekel je pop popici. „Tu nemamo nič čakati; saj ni tvoja nesreča, kakor koli naj se že konča stvar“. Popica je nekaj odgovorila, pa Vladimir je ni mogel slišati.

Približavši se k hiši zagledal je mnogo ljudij: kmetje in posli so se gnjetli po gosposkem dvorišču. Iz daljave zaslišal je Vladimir nenavaden hrup in šepetanje. Pri žitnici stala sta dva voza, v vsakega bili so upreženi trije konji. Na stopnicah stalo je nekaj neznanih ljudij v uniformah, kakor bi nekaj govorili mej seboj. „Kaj to pomenja?“ vprašal je on srdito Antona, kateri mu je pritekel naproti: „kdo so tukaj in kaj hočejo?“ — „Oh, ljubi gospod Andrejič“, odgovoril je težko sopeč: „sodišče je prišlo. Nas bodo dali Trojekurovu, in odvzeli bodo nas vašej milosti!“ (Dalje prih.)

njak tako naglo zapustiti Rudolfovo. V resnici, gospodje „purgarji“ Novomeški ne delajo možato, ker svoje kapelnike tako brez usmiljenja odpustčajo. Čim izvrstniši je, tem preje ga odpusté. V dokaz temu je sedanji g. kapelnik, kateri je okoli sv. Rešnjega Telesa prišel v Rudolfovo, a sedaj je že dobil od „purgarjev“ tako zvani „consilium abeundi“. Ker tako s svojimi kapelniki ravnajo, ni tedaj čudo, da so v par letih imeli štiri kapelnike! —

Iz Ribnice 4. novembra. [Izv. dop.] Nu! — po preteku jednih kvater zopet nekaj iz doline „loncev in viter!“ To je vsaj nekaj čudnega! Ne mislite pa, da vam bodem povedal le o blatu, katerega je po Ribniškem trgu več kot preveč; — povedati vam hočem, zakaj da se naš trg sploh „Ribnica“ imenuje. To je več ali manj važna stvar, že zaradi tega, ker je v njej skrito več nego je treba — resnice! — Stara — nepremagljiva bistroumnost „Ribniške krote“ — in modrost Ribniških mož ponaša se s tem, da sredi trga na najlepšem prostoru skrbi za stalen kinč — črno-rujavkasto lužo, kjer se redi leto in dan vsakovrstna gomazen — kakor tudi ribe, izjemno po letu pa tudi žabe in kukci in jednake dvoživke, tako da nekateri na pr. ribe s trnkom kar skozi okno lahko love, — žabe za vado so pa tudi blizu! — Sedaj pa naj kdo reče, da to ni bistroumnost Ribniških mož — ki stoje na vrhuncu občinske oblasti!!! —

Pa ne mislite, da je ta ribnjak le pred hišo „purgarja“, ki se v petek recimo rad pôsti, marveč celo slavno županstvo si je v takem poslopji svojo pisarno izvolilo, okoli katerega je toliko blata in luž, — da bi res moral vsakateri, kdor ima pri županstvu kaj opraviti, vedno s Faraonovo palico preskrbeti se, če ne bi hotel sredi pota pogrezniti se ali celo utoniti! —

Sedaj pa pomislite ob enem, kako varno je hoditi po tem lepem trgu — „metropóli doline loncev in reščet“, katera ima tudi še to senčnato stran, da je nie črna tema razsvitljena po noči — s celimi sedmimi svetilnicami, ki svetijo — če ne celo noč, pa vsaj do polujednajste ure v noč, potem pak si sme vsaki skozi trg gredoč s palico kazati cesto dalje. — Če bi bil pa kdo tako predrzen in bi n. pr. gosp. K. . . . na vprašal, zakaj da v takej temnej noči svetilne ne gorijo do časa, ko se jame daniti, — bi dobil gotovo moder odgovor: „I, vsaj je polna luna v pratiki!“ (Tako ni samo pri vas, nego tudi drugej. Uredn.) —

Torej vi tržki „purgarji“ in možje, ki vam je dana tu in tam odločilna beseda, zdramite se iz dolzega in modrega spanja, in ne dajte se smešiti po hudobnem svetu zaradi blata in svetilnic, kajti drugače bodo začeli vam in vašim otrokom — večno slavo peti — nesrečni kukci in pupči, — katerim je vaša previdnost odkazala — najlepši prostor, — sredi trga — v nesrečnih lužah! — —i—a—

Domače stvari.

— (Darilo cesarjevo.) Mestni tesarski mojster g. Anton Gvajc poklonil je cesarju prelep album cvetic. Presvetli cesar vzprejel je poklonitev ter g. Gvajcu podaril 15 cekinov.

— (Ljubljanski mestni odborniki) gg. Alojzij Bajer, Ivan Hribar, Anton Klein in Alfred Ledenik odidejo danes v Gradec, da tam pregledajo upravo mestne hranilnice in užitninskega zakupa. Graški magistrat je v jako prijaznem pismu do Ljubljanskega magistrata naznanil, da odposlancem mestnega zbora Ljubljanskega v vsakej zadevi radovoljno služi z raznimi pojasnili. V družbi z gospodi mestnimi odborniki odpotuje tudi gospod Ivan Vilhar, kateri prevzame z novim letom vodstvo mestnega užitninskega zakupa.

— (Dober dovtip.) Ko so se pri banketu o priliki tridesetletnega službovanja velezaslužnega in obče priljubljenega ravnatelja in nadzornika gosp. Jak. Smoleja čitali čestitajoči telegrami iz Rudolfovega, iz Kranja in od drugod, a iz Kočevja ni bilo niti sluha ne duha, rekel je stari, a še vedno dobro razpoloženi Konšek: „Also bis nach Gottsche scheint die Kunde noch nicht gelangt zu sein!“

— (Nemški „Schulverein“) se jako skrbno ozira na Kranjsko. V zadnji odborovej seji dovolil se je šoli v Poljanah kredit za nakup knjig in učil, dijaškeje blagajnici na gimnaziji v Kočevji precejšnja vsota za podporo nemških učencev in naposled za vso kronovino kranjsko kredit za poučevanje glasbe na ljudskih šolah. Zadnja točka utegnila bi se komu zdeti jako nedolžna. A baš glasba je jako nevarno sredstvo za germanizacijo, ako se samo to pomisli, da se bode nemški poučevalo in nemški pelo, ter da se bode uporabljali izključno nemški, lokavo izbrani teksti.

— (Slavnost blagoslovljenja zastave) „Savinjskega Sokola“ vršila se bode zanesljivo prihodnje leto o Binkošti v Mozirji. — Slavni odbor društva „Narodni dom“ je vsled te slavnosti blagovolil radovoljno prepustiti „Savinjskemu Sokolu“ navedene praznike na razpolaganje ter v svojej zadnji seji sklenil prirediti slavnost na korist „Narodnemu domu“ v Ljubljani še le na Binkošti 1885. leta.

— („Čegava je dobrohotna roka), ki je galvanizovala znani listič, da nazaj hodi“? vpraša nas več naročnikov. Odgovor: Več nemčurjev nabralo je nekoliko prostovoljnih doneskov ter z nabrano vsoto podprlo jetično podjetje. Gosp. L., znan kot velik govornik v nemčurskih vrstah, dal je sam 15 gold., drugi nemčurji pa so naročili po 1—4 izvoze rekoč: „Tak list, ki tako narodnjake napada, ne sme poginiti!“ In tako je za dve številki obstanek zagotovljen z nemčurskimi novci, pa zagotovljen tudi lističa program in mér.

— (Konfiskacija.) Včerajšnjo številko „Slovenca“ zaplenilo je c. kr. državno pravdnštvo.

— („Preki sud“) Poročali smo, da se je včeraj v Osjeku začela konečna obravnava proti Antonu Sekuli zaradi poskušenega rop in zavrtnega umora. Poizvedeli smo v tej zadevi naslednje podrobnosti: Anton Sekula bil je še pred kratkim jako spoštovan meščan v mestu K. na Dolenjskem. Po obrti črevljar imel je lep zaslužek, kupil si hišo in vzel za ženo hčer nekega davkarja. A brepenenje popeti se kvišku napotilo ga je, da je popustil prvotno obrt ter začel trgovino z vinom in se spuščal v razna podjetja. Ker je bil jako nadarjen in gibčen, postal je občinski odbornik in celo poveljnik meščanske garde. A trgovina z vinom in druga podjetja mu neso donesla zaželenega uspeha, zagazil je v dolgove in, ker so upniki začeli pritiskati, poslal je soprogo k njenim starišem, zapustil mesto K. ter se podal mej svet iskat sreče. Prišedši v Osjek, iskal je zaslužka pri trgovini z lesom, a spodletelo mu je in navstala je beda. V stiski vzel je nekoliko mavčnih kipov v komisijo in s tem blagom odrinil na deželo. Več nego verjetno je, da z mavčnimi kipi v Slavoniji tudi ni bilo posebne kupčije, in ker „najbujša vseh je bolečin — v nesreči srečnih dnij spomin“, sme se sklepati, da so čudne misli mu rojile po glavi. Ko tedaj tako potujoč zazre v nekem gozdiču „karijolo“, porodi se v nesrečnej glavi sklep in zločin je bil storjen, ali bolje rečeno, le poskušen, ker se mu ni popolnem posrečil niti umor niti rop in so ga takoj skoro na lici mesta zasačili. Podrobneje poročilo o obravnavi in obsodbi pričakujemo.

— („Vrtec“, časopis s podobami za slovensko mladino) je prinesel za mesec november naslednje sestavke: 1. Spomin, (pesen) zlož. F. Krek; 5. Sirota, (pesen) zl. Jos. Rôsa; 3. Trije bratje, (povest) s štirimi podobami; 4. Lep solčni zahod (povest); 5. Na grobu, (pesen) s podobami; 6. Zakaj sovražijo psi lisico, mačko in zajca (basen), sp. Roza Kosova; 7. Zlati listi, (izreki iz poljskega); 8. Pes prepeličar (s podobami); 9. Ptice; 10. Drobtine; kratkočasnice; računske naloge; uganke; slovstvene novice. — To „Vrtčevo“ število je posebno zanimivo zaradi lepih in mičnih slik; priporočamo zatorej „Vrtec“ v obilo naročevanje.

— („Sborník statej po slavjanovedeniju“), sestavljen in izdan po učencih V. J. Lamanskega povodom 25 letnice njegove profesorske delavnosti (Peterburg 1883, str. XX. + 495), ima mej drugimi zanimljivimi članki tudi jednega z na-

slovom: „Valentin Vodnik, očerk iz istorij slovinskoj literaturi“. Članek spisal je G. A. Voskresenskij, docent v Moskvi.

Objava.

Čast mi je objaviti narodu slovenskemu, da je dotiskana prva knjiga mojih skladb v jako ukusnem izdanju, obsežajoča I. samospeve, II. moške zборе, III. mešane zборе in IV. skladbe za glasovir.

Knjiga ima v velikem formatu 92 strani in stane pri meni dva goldinarja in pripadajočo pošterino. Knjiga bode se tudi dobivala v knjigarnah, koje bodem kasneje v novinah naznačil; naročnikom, predplatiteljem in poverjenikom pošljem jo tekoče dni.

Ker sem mnogo truda in troška uložil, da kolikor lepše opravi in svojemu narodu v roke podadem prvo zbirko svojih glasbotvorov, nadejam se živo, da me bode celi narod slovenski in hrvatski z mnogobrojnimi naročili odlikoval; tem več se tega nadam, ker sem oziroma velicega obsega knjigi odločil jako malo ceno.

Uljudno prosim uredništva vseh slovenskih novin, da bi izvolila v svojih listih ponatisniti ovo objavo.

V Karlovci (Hrvatska) 5. novembra 1883.
F. S. Vilhar.

Tuji:

dne 6. novembra.

Evropa: Selwarz iz Zagreba. — Majer iz Slapa. — Laval iz Budimpešte. — Pri **Malič:** Hanat z Dunaja. — Šaunik iz Kranja. — Just z Dunaja. — Pri **bavarskem dvoru:** Smuk iz Ljubljane. — Tomak iz Vidma.

Umrli so v Ljubljani:

6. novembra: Marija Čav, gostija, 75 let, Kravja dolina št. 5, za oslabljenjem v starosti. — Avgusta Učak, sobnega slikarja hči, 21/2 leta, Krakovski nasip št. 14, Laryngitis crouposa. — Mavricija Mavrati, gostija, 43 let, Kravja dolina št. 11, za otrpnenjem hrbtnega mozga.

Meteorologično poročilo.

Dan	Čas opazovanja	Stanje barometra v mm.	Temperatura	Ve-trovi	Nebo	Mo-krina v mm.
6. nov.	7. zjutraj	732-17 mm.	+ 4-6°C	sl. svz.	obl.	0-00 mm.
	2. pop.	731-49 mm.	+ 10-2°C	sl. szh.	jas.	dežja.
	9. zvečer	729-43 mm.	+ 6-2°C	sl. szh.	jas.	

Srednja temperatura + 7-0°, za 1-1° nad normalom.

Tržne cene v Ljubljani

dné 7. novembra t. l.

	gld.	kr.
Pšenica, hektoliter	7	96
Rež,	4	87
Ječmen	4	55
Oves,	2	92
Ajda,	4	71
Proso,	4	87
Koruza,	5	40
Leča	8	50
Grah	8	50
Fižol	9	—
Krompir, 100 kilogramov	2	68
Maslo, kilogram	—	96
Mast,	—	88
Špeh frišen	—	70
„ povojen,	—	76
Surovo maslo,	—	85
Jajca, jedno	—	3
Mleko, liter	—	8
Goveje meso, kilogram	—	60
Telečje	—	68
Svinjsko	—	58
Koštunovo	—	34
Kokoš	—	45
Golob	—	17
Seno, 100 kilogramov	2	5
Slama,	1	87
Drva trda, 4 kv. metre	6	60
„ mehka, „	4	40

Dunajska borza

dné 7. novembra t. l.

(izvirne telegrafično poročilo.)

Papirna renta	78 gld.	65	kr.
Srebrna renta	79	55	„
Zlata renta	93	60	„
5% marcna renta	93	40	„
Akcije narodne banke	839	—	„
Kreditne akcije	279	40	„
London	120	40	„
Srebro	—	—	„
Napol.	9	56 1/2	„
C. kr. cekini	5	71	„
Nemške marke	59	10	„

Izdatelj in odgovorni urednik Makso Armič.

4% državne srečke iz l. 1854	250 gld.	119 gld.	50	kr.
Državne srečke iz l. 1864.	100 gld.	169	—	„
4% avstr. zlata renta. davka prosta.	—	98	65	„
Ogrska zlata renta 5%	—	119	70	„
„ „ „	—	86	60	„
„ „ „	—	85	20	„
5% štajerske zemljišč. odvez. oblig.	—	104	—	„
Dunava reg. srečke 5%	100 gld.	114	75	„
Zemlj. obč. avstr. 4 1/2% zlati zast. listi	—	119	25	„
Prior. oblig. Elizabetine zapad. železnice	—	103	—	„
Prior. oblig. Ferdinandove sev. železnice	—	104	75	„
Kreditne srečke	100 gld.	168	75	„
Rudolfove srečke	10	19	25	„
Akcije anglo-avstr. banke	120	106	—	„
Tramway-društ. velj. 170 gld. a. v.	—	218	20	„

Zahvala.

Za toplo sočutje mej boleznijo in o smrti nepozabljivega soproga in očeta, gospeda

FRAN-a REMEC-a,

c. kr. brzojavnega uradnika,

potem za mnogobrojno spremstvo pri pogrebu in za darovane lepe vence, slednjič gospodom pev-
cem za milo nagrobno, izreka presrečno zahvalo

(722)

žalujoča rodbina.

Raziskava.

Novejši čas je več znanih sodnijskih kemikov, profesor Godefroy na Dunaji (dr. Bischoff v Berlinu in profesor Michaud v Genfu) temeljito raziskovalo lekarnarja R. Brandt-a „Švicarske svalke“, katere so prvi zdravniški veljaki Evrope jako ugodno ocenjavali in katere p. n. občinstvo tako rado zauživa. Pri tej raziskavi se je našlo, da se te pastile izdelujejo vedno jednako po označenem načinu ter da nima nobenih tvarin, ki bi telesu škodovala ali preneglo delovale.

Te raziskave se ponavljajo odslej vsako leto dvakrat; imenovani g. kemiki vzemó R. Brandt-ove „Švicarske svalke“ iz raznih lekarn, ter se bode rezultat teh raziskav redno objavljaj.

Pristni „Švicarski svalki“ lekarnarja R. Brandt-a, ki tako uspešno pomagajo o slabem prebavljenju in reji (o bolečinah v želodci, jetrah in na žolen), dobivajo se po 70 kr. škatljica skoro v vsaki lekarni Avstro Ogerske ter imajo vedno kot znamko bel križ v rdečem polju in podpis R. Brandt-a. (653)

Slika pesnika S. Gregorčiča,

kakeršna je bila v 12.—14. številki „Škrata“, dobiva se na fin in mečen papir tiskana v „Narodnej tiskarni“. — Cena 20 kr., po pošti 25 kr.

V „Narodnem domu“ v Ptui

(prejšnji „Hôtel Stadt Wien“)

daje se v najem s 1. majem 1884. leta

restavracija s kavarno

in drugimi prostori. (719—1)

Vse drugo poizve se pri gospodu **dr. Al. Gregorčiču**, čitalničnem predsedniku in odvetniku v Ptui.

Jaz kupujem raznovrstne

suhe orehove plohe,

potem **zdrave orehove herkle** (hlode) od 18“ naprej, **avorjeve** pa od 15“ naprej.

Plačujem jih dobro. Prodajalci naj se mi naznanijo pod adreso

(593—17)

Karl Hofbauer,

fournierfabrika v Tržiču na Gorenjskem.

Hiša,

lepa, prostorna, z 2 nadstropjema, ležeča na **Jesenicah** blizu kolodvora in farne cerkve, z opravljeno **prodajalnicco**, pripravnata za **trgovca** ali pa za **poletno bivanje** gospode, prodaja se prostovoljno. Poleg hiše je **vrt** in dva **hleva**. Zraven pa tudi **zemljišča** za 6 mernikov posetje. Proda se ali hiša z zemljiščem vred, ali pa tudi vsako posebej. — Ponudbe vzprejema **Anton Resman**, posestnik, **Dosloviče pri Lescah**. (702—2)

Priznано nepokvarjene, izvrstne

voščene sveče

izdelujejo

(652—5)

P. & R. Seemann v Ljubljani.

Hiša

v **Hotiški** fari blizu železniške postaje **Litija**, v kateri se je že 10 let kramarilo, daje se z jako ugodnimi pogoji v **najem**, oziroma se **proda**. Natančnejša pojasnila daje o tem **Ivan Wakonigg** v Litiji. (720—1)

Čevljarji

se vzprejemajo ter dobé **trajnega dela** v

D. H. POLLAK-ovi tovarni čevlarskega blaga poleg **Gradca**. (721—1)

Vrelec kronprincesinje Štefanije

Krondorfske slatine.

Od zdravniških kapacitet za svojo izredno zdravilno moč pri boleznih v želodcu, na plućah in v grlu pripoznan kot najboljša slatina na kontinentu.

V velicah **Bordaux-steklenicah** po 24 kr.

prodaje samo

G. PICCOLI,

lekarnar „pri angelji“, na **Dunajske** cesti, v **Ljubljani**. (277—9)



Najnovejša iznajdba.

Ure, kažejo **datum**, idočo na **sidro** (glej podobo), pri kojih se vsak dan datum sam naravnava, s čudovitim kazališčem, ki se še celo **po noči svetli**, s pristnimi zlatimi številkami. Te nove, v **Triebbergu** pri **Genfu** v najnovejši čas izumljene ure imajo ploščato steklo, v ognji pozlačen okvir, lepo graviran, kolesiše je medno z jeklenim gonilom.

Razpošiljajo se te ure, oskrbljene z **verzičoo** in **pripadki**, za **poskušnjo** po **2 gld. 90 kr.**, dvanaestorica za **30 gld.** — Za točni tek, mesečno svetlobo kazališča predejana je vsakej uri pismena garancija.

Razven tega so v zalogi **Genfske remontoir-ure** po **25 do 75 gld.**, kakor tudi vsake druge baže **nove** in **staronemške ure** v tisočih izvodih.

Za 15 kr. v markah pošilja se album s 300 uzorci zastoj.

Dovoljujejo se tudi plačila na obroke.

Naslov:

(687—5)

Uhren-Allianz aus Genf, Hafnersteig 3, Wien.



G. PICCOLI,

homeopatičen in aleo-patičen lekar

„**Pri angelji**“

v **Ljubljani,**

na **Dunajske** cesti,

priporoča p. n. občinstvu po 10letni skušnji sledeča

izborna zdravila.

Antirrhemon, najboljšo zdravilo proti prehlajenju, kostibolju, bromoti delavnih čutnic, bolečinam v križi in v prsih, prehladnim bolečinam v glavi in v zobeh. Steklenica 40 kr.

Dr. Mora-vo sredstvo zoper mrzlico je najboljše mej vsemi do zdaj znanimi zdravili proti spridenju prehlajne mrzlice. Steklenica 80 kr.

Marija pomagaž **želodčne kapljice**. Omejeno zdravilo služi v pomoč, ako kdo nema dobrega želodca, ako ima slabo sapo, ako ga napenja, ako se mu peha in ga vije, proti želodčnemu prehlajenju, zlatenici, ako se komu hoče vzdigati, ako boli koga glava (če to ne izvira iz želodca), proti zgagi, ako se dela komu kamen in nabira sluz, proti želodčnemu krču in zaprtju, ako je želodec pokvarjen z jedjo in pijačo, proti glistam, proti boleznim na vranici, jetrah in proti zlati žili in v različnih mrzlicah. Steklenica 20 kr.

Najboljše in najuplívnejše pravo norveško pomuhljevo jetrno olje proti mramorici, rha-hitidi, plućnici, kašlju itd. Steklenica 60 kr.

Pastile iz sladnega ekstrakta (Malz Bon-boni) proti kašlju in prehlajenju. Škaljica 10 kr.

Pastile santoninske; izkušeno zdravilo zoper gliste. Škatljica 10 kr.; 100 koščekov 70 kr.; 1000 koščekov 4 gld. 50 kr.

Salicilne pastile proti prehlajenju; najboljši pripomoček proti davici (difteritis), plućnim, prsnim in vratnim bolečinam, zoper kašelj in hripavost. Škatljica 20 kr.

Naročila po pošti se izvršujejo točno in po poštne povzetji. (291—3)

Lastnina in tisk „Národne Tiskarne“.